

KAPITOLA 1

PRÁSK!

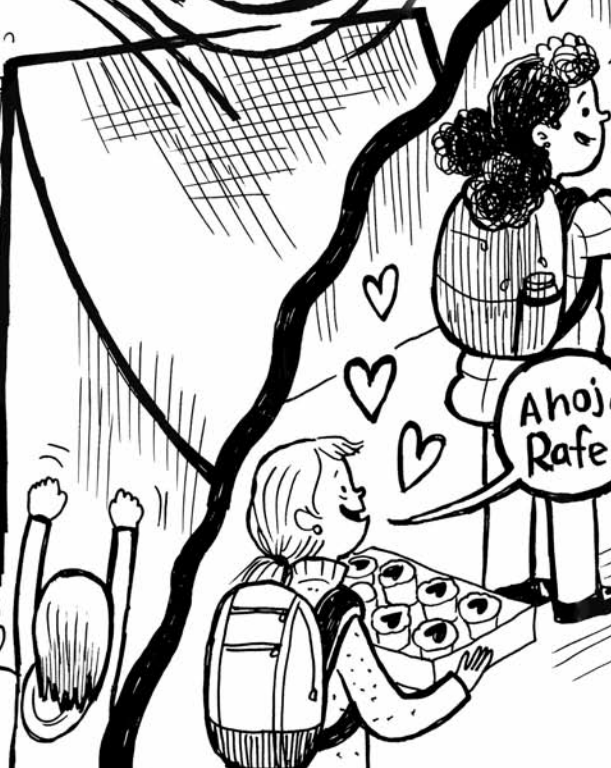
Páni, koho by napadlo, že se toho během jednoho léta tolik změní? Mě teda ne, o tom žádná. Ani mého nejlepšího kamaráda Mlčenlivého Leonarda.

Nejspíš by to nenapadlo ani lidi z Airbrooské umělecké akademie. Právě tam jsem měl na podzim začít chodit do sedmé třídy.

Měl. Všimli jste si, že? Moje minulá knížka se měla jmenovat spíš *Moje nejhorší školní roky*. Šestá třída byla totiž jenom začátek. Musím vám povyprávět o spoustě dalších věcí. Ale napřed bych se měl představit.

Jsem Rafe Khatchadorian!

Ahoj Rafe

RAFE

Ahoj, Rafe!

Ahoj, Rafe!

Ahoj, Rafe!

Ahoj, Rafe!

To vite,
jsem Rafe
Khatchadorian.

afe!

Horoskop
se nemýlí!

Prostě myslím, že jsem to měl tušit.
Vždycky když v mém ztřeštěném životě
začne něco vypadat solidně, pokaždé
se objeví něco, co ho obrátí vzhůru
nohama. Jako by to spadlo z čistého nebe.

Co se vůbec
mohlo
pokazit?

Pomoc,
blíží se
pohroma!

Bomba!

A všechno se obrátilo vzhůru nohama v den, kdy kompletně vyhořela Swiftyho restaurace.

Stalo se tohle: nad grilem v restauraci, kde Swifty (známý taky jako Fred) pekl každý den asi sto osmdesát mastných hamburgerů, je taková věc, které se říká lapač tuku. Pokud tenhle lapač jednou za čas nevyčistíte, promění se v jakousi obrovskou zápalnou kouli, která jen čeká, dokud nevzplane.

A víte, co se stalo?

Moc jsem toho neviděl. Byl jsem vzadu ve skladu, zabíjel čas a čekal, až máma skončí polední směnu. Potom jsem zničehonic uslyšel ohlušující třesknutí. Lidi začali křičet, rozječel se požární alarm a já ucítil kouř.

Za okamžik u mě byla máma.

„Pojď, Rafe,“ řekla. „Musíme okamžitě vypadnout!“

A vystrkala mě zadním východem ven.

Nikomu se nic nestalo, ale než do restaurace dorazili místní hasiči, střechou a z oken šlehaly plameny.

A když konečně požár uhasili, Swiftyho restaurace vypadala spíš jako Swiftyho velká hromada popela. Všechno zčernalo a doutnalo a restaurace, ta prostě zmizela.

A to není všechno.

Swifty přišel o restauraci a to znamenalo, že máma přišla o práci.

A máma bez práce = nejsou peníze na nájem za náš dům.

A když nejsou peníze na nájem, museli jsme si sbalit svých pět švestek a odstěhovat se.

(Chápete, co mám na mysli, když říkám, že bylo všechno vzhůru nohama?)

Jediné místo, kam jsme mohli zamířit, byl domek babičky Dotty. Ta mámě řekla, že u ní můžeme zůstat, jak dlouho chceme, což od ní bylo vážně hezké, ale potíží byla v tom, že bydlela ve městě, asi sto třicet kilometrů daleko. Zkrátka a dobře pro mě moc daleko, abych mohl vůbec přemýšlet o studiu na Airbrooku. Teď jsem měl tedy začít chodit do sedmé třídy na nějaké velkoměstské základce, kde se z žáků jako já dělá každý den sekaná.

Takže vidíte... ještě ani neskončila první kapitola a já už začínám vést úplně nový život.

Jestli to dokážete, zkuste se mnou držet krok. Tohle je jenom úplný začátek, kde říkám –

Pápá, Hills Village!

Pápá, štěstíčko!

A ahoj, sedmá třída!

